

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 514. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036555255264/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

komedier. Endelig er scenerne tit som kulisserne til et romantisk drama, f.eks. det natlige kapel s. 30ff eller den månebelyste slotshave s. 297f. Mere i stil med 1820'ernes poetiske realisme er lokalkoloritten i optrin som det italienske herberg s. 215ff. og den sjællandske forårs-idyl s. 403f.

Stilen i *Valdemar Seier* virker i dag noget tung, og det skyldes især Ingemanns forkærlighed for mange sideordnede udtryk, som tit er synonyme. Et grelt eksempel findes s. 115: »Graaboe ligger i Gruus og Aske, og I seer en forjaget og landflygtig Mand for Eder; men jeg har ikke sveget og forraadt min Herre og Konge». Formentlig har forfatteren hermed villet give fremstillingen en vis ærværdig pondus. Derimod afstår han fra at give sproget en gennemført gammeldags tone. Det havde han tidligere forsøgt sig med (i *Julegave*, 1816), men i *Valdemar Seier* har han kun givet stilen en lidt gammelmodig farve i enkelte ord og vendinger, især tiltaleformlerne. For samtiden har denne patina ikke været særlig markant, bl.a. fordi mange af de gammeldags udtryk i romanen havde været litterære modeord siden Oehlenschlägers ungdomsdigtning. I øvrigt er stilretningen i romanen varieret, svingende fra det patetiske i de heroiske episoder til det jævne i folkelivsskildringerne. De gejstlige herrens tale har et stærkt bibelsk præg, men uden mange egentlige citater. Ordsprog bruges flittigt i replikkerne, og de er ikke begrænset til en bestemt persongruppe, men fremstår som nationens felleseje.

På et andet punkt virker Ingemann ligefrem moderne i forhold til samtiden: fortælleren træder i hele romanen meget tilbage, der findes således ikke én direkte henvendelse til læseren.

En mere mærkbar indgriben fra forfatterens side kunne man nok have ønsket i kompositionen af romanen som helhed. Den er helt igennem kronologisk fremadskridende, og det gør det noget vanskeligt for læseren at fastholde alle trådene – til trods for de tilbagevendende referater af de historiske begivenheder. På den anden side bevares ved denne komposition det kronikepræg, som Ingemann selv værder positivt: »Vil man derfor heller kalde mine historiske Romaner Krøniker, skal jeg Intet have derimod. Jeg kan ikke ønske dem noget længere og virksommere Liv, end hine Krøniker, og det skulde fornøje mig engang at see dem paa Bondens Hylde mellem Holger Danske og Carolus Magnus» (Fortalen til *Prinds Otto* s. 534; de to nævnte værker hører til de såkaldte almuekrøniker eller folkebøger).